

Constance Leisure

# Amour Provence

Vertaald door Tineke Funhoff



GROTE LETTER BIBLIOTHEEK  
DEVENTER



## Schunnige woorden

Toen de zon boven de top van de schemerige berg uit kwam, wierpen de gouden stralen hun glans op de huizen in de straat. Didier Falque stond onder een linde op een flinke afstand van zijn vrienden Sébastien en Eva, die elkaars hand vasthielden onder het gammele afdakje dat dienstdeed als bushokje. Een derde jongen, Jeannot Pierrefeu, was kiezelstenen over de weg aan het schoppen. Jeannot kon nooit stilstaan of oplettend zijn zoals Didier. Hij was altijd in beweging en veroorzaakte kleine incidenten, zelfs als ze in de klas zaten, en nu begon hij een woeste dans uit te voeren met zijn eigen langgerekte schaduw terwijl de zon boven de getande bergpieken oprees als een bolletje abrikozensorbet op een chic bord.

Vanaf de bushalte leek hun kleine dorp Serret op de kroon van een koning die in de bergelling was geplaatst. Huizen die als juwelen boven op elkaar waren gezet, werden omcir-

keld door een grote stenen vestingmuur. Boven dat alles lag een vervallen fort van wit kalksteen te schitteren in het vroege licht.

Didier rook de frisse geur van knoppen die net aan de bomen waren verschenen. Er prikten zelfs een paar groepjes irissen als dolken omhoog door de klompen aarde langs de kant van de weg. Ze droegen allemaal een t-shirt die lenteochtend en hadden net zulk verward, slordig lang haar als in de jaren zeventig in de mode was geweest. Alleen Didiers haar, zo weerbarstig als staalwol, stond als een helm op zijn hoofd en lag er niet glad en sluik omheen. Hij drukte het met zijn eeltige vingers plat, in de hoop het op zijn plaats te krijgen.

‘Didi, heb je er wel eens aan gedacht om die bos te strijken?’ Jeannot tolde ergerlijk dichtbij, terwijl zijn grote voeten weer een kiezel over de zanderige straat wegschoten. ‘Dat doen alle meisjes met kroeshaar.’ Didier haalde uit met zijn gespierde arm en zijn knokkels schampden langs Jeannots stuiterende schouders. In tegenstelling tot zijn vriend reageerde Didier niet snel en die ochtend voelden de zware boerenlaarzen die hij aanhad alsof ze verzwaard waren met stenen.

‘Hou op met die geintjes, Jeannot,’ riep Eva vanaf de bank in het hokje. Maar ze lachte terwijl ze het zei, wetend dat het zinloos was om te proberen Jeannot's woordenstroom te stoppen of om korte metten te maken met zijn bruisende energie. Ze wilde het alleen opnemen voor Didier die, ondanks zijn uitstraling van brutale, mannelijke onverschilligheid, een gevoelige kant had.

Maar Didier hoorde Eva's vermaning amper. Berti Perra kwam om de bocht van de heuvel onder hen, met haar zware boekentas sjouwend. Berti, wier perfecte meisjeslichaam hem meestal overweldigde met het verlangen iets te zeggen, alles waardoor ze maar aandacht aan hem zou schenken. Die ochtend glansde haar zwarte haar in de zon, waardoor haar hoofd goud omkranst werd zoals de aureolen boven de heiligen in de dorpskerk. Ze was twee jaar jonger dan Didier en kwam net als hij uit een familie van wijnboeren, maar toch behoorden ze tot twee verschillende werelden. Berti's ouders, Liliane en Clément Perra, werden gerespecteerd, bewonderd zelfs, omdat hun bekende appellations van Côtes du Rhône-wijnen over de hele wereld geëxporteerd werden. Didiers familie kon met moeite rondkomen, hoewel

hun wijngaarden, aparte percelen die verspreid door de heuvels lagen, bij elkaar een aanzienlijk stuk grond vormden. Maar hun wijn werd als een simpele *vin de table* beschouwd vergeleken met de kwaliteitswijnen van Domaine Petitjean, de wijngaard van de familie Perra.

Toen Jeannot van de weg af sprong en vlak voor Berti neerkwam, kroop er een boze gloed over Didiers wangen. Hij had gehoopt haar als eerste te groeten, maar Jeannot was hem voor.

‘*Salut, ma belle,*’ zei Jeannot met een glimlach. ‘Je bent laat vanochtend.’

‘Er was crisis.’

‘Crisis! Was het spannend?’

‘Pati verscheen met een blauw oog aan het ontbijt.’

‘Heeft Philippe haar een mep gegeven?’

‘Mijn broers zouden geen vinger naar ons uitsteken!’ riep Berti.

Didier luisterde en wenste in stilte dat hij net als Berti een grote familie met vijf kinderen had. Misschien was het feit dat hij enig kind was wel de reden dat hij zich vaak slecht op zijn gemak voelde met anderen.

‘Wat was er dan gebeurd?’ vroeg Jeannot.

‘Pati zegt dat ze tegen een deur is gelopen, maar haar oog was opgezwollen en zat helemaal

dicht. *Maman* is met haar naar de dokter gegaan.'

Jeannot maakte een handgebaar. 'Dit vraagt om nader onderzoek!' En daarna sloeg hij zijn arm om Berti's schouders en liep met haar de heuvel op.

Didier kon amper in beweging komen, al wilde hij zich graag in het gesprek mengen. Maar omdat hij zo zijn best deed iets te bedenken, kwam er niets in hem op. Ze kenden elkaar allemaal al sinds ze klein waren, maar Didier had geen interesse meer in Berti als schoolkameraadje. Als hij de kans kreeg met haar te praten op de binnenplaats van het lyceum, raakte hij zo opgewonden dat zijn stem telkens luider werd tot hij ten slotte het gevoel had dat hij stond te schreeuwen. Telkens als ze hem een tijdje beleefd had aangekeken en vriendelijk naar hem glimlachte voor ze zich omdraaide naar een groepje vrienden, wist hij dat alles er precies verkeerd was uit gekomen.

Als de drie jongens ter vergelijking naast elkaar zouden zijn gezet, zou Didier als de knapste beschouwd worden. Hij was beter gebouwd dan de lenige Sébastien en had een krachtig, conventioneel knap gezicht, in tegenstelling tot Jeannot, wiens elastieken, clowneske trekken pasten bij zijn vrolijke karakter. Voor een

puber had Didier de manier van doen van iemand die veel ouder was. Zijn familieleden, de Falques, hadden allemaal donker haar en een Semitisch voorkomen, ondanks het feit dat hun voorzaten machtige bisschoppen waren geweest in de tijd dat Avignon en het omringende Comtat Venaissin eigendom van de paus waren. Hoewel de Falques belangrijke landeigenaren bleven, waren ze in werkelijkheid niet meer dan gewone boeren. Zijn ouders werkten dagelijks in hun wijngaarden en hun kleine boomgaarden, net als de meeste andere dorpeelingen. Didier had de familietrekken van de Falques geërfd, dik, donker haar en een baard die al zo vol was dat hij zich elke dag moest scheren. Hij had de hoge, ronde borst van een jong strijdros en zijn schouders staken uit als houten kapstokken, breed en goed ontwikkeld. Tot Didiers verdriet stootte dat mannelijke aspect veel meisjes op school af. Die leken zich meer aangetrokken te voelen tot blonde jongens met een zachte huid, zoals Sébastien, wiens donzige gezicht en dunne armen geen stilzwijgende eisen stelden. Didiers spieren en zijn beschaduwde kaak leken uit te schreeuwen dat hij meer van een jonge vrouw verwachtte dan zij bereid zou zijn te geven, en dus gedroegen de meisjes

in zijn klas zich meestal bedeesd als hij in de buurt was en hielden ze zich op een afstandje.

Didier voelde soms iets van jaloezie als hij naar de verliefde Sébastien en Eva keek, die al sinds de lagere school met elkaar gingen. Maar die twee deden hem vaker aan simpele beesten op een boerderij denken zoals ze hun gezichten tegen elkaar wreven en zachte, onverstaanbare geluiden uitstootten. Zijn vriend Jeannot was makkelijk in de omgang met meisjes, maar ze namen hem zelden serieus omdat hij niet kon ophouden met grappen maken. Didier maakte alleen grappen uit frustratie, meestal 's middags als de wiskundeles van Madame Morin onbegrijpelijk was geworden. Maar hij had het talent noch de wens om de stroom van woordspelingen bij te houden die Jeannot met zoveel gemak produceerde, en die altijd op het randje waren, of net erover.

Het was niet eerlijk dat Jeannot zo moeiteloos goede cijfers haalde en dat de leraren, ondanks zijn gebrek aan eerbied, altijd aan zijn kant leken te staan, terwijl Didier werd beschuldigd van luiheid en onoplettendheid, vooral in de trigonometrieles waarover het bewind werd gevoerd door de veeleisende Madame Morin. Maar brutaal genoemd te worden was beter



dan van traagheid te worden beschuldigd, iets waarvan hij gruwde omdat hij in zijn jonge hart wist dat het waarschijnlijk waar was, ten minste voor zover het school betrof. Maar zelfs als hij had gewild, had hij niet vaker met zijn neus in de boeken kunnen zitten, omdat hij klusjes op de boerderij moest doen en zijn middagen en avonden buiten in de wijngaarden doorbracht, waar hij, afhankelijk van het seizoen, sproeide, knipte, snoeide of oogstte. Hij hield vooral van zijn vaders tractor, hield van het geluid van de pook die in een andere versnelling schakelde, van de grote banden die stukken rots en stenen in de klei van de ruwe wegen en paden verpulverden. Hij was dol op lawaai en genoot van het gegalm van zijn eigen stem, die hij oefende door hard boven het geluid van de tractor uit te schreeuwen alsof hij met de brullende motor zelf in gevecht was.

Met uitzondering van het groepje in de ochtendbus had Didier niet veel vrienden. Jongens van zijn leeftijd interesseerden hem niet zo. Maar hij werd zeker geboeid door de meisjes in zijn klas, en op de rest van de school, ouder of jonger. Hij had een voorkeur voor donkerharige meisjes, en vooral voor Berti Perra, wier glanzende zwarte krullen tot op haar rug vie-